

תזתמל

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

תגה עבשזן אין חדרבר תלוי אלא בגו - דוד השביעי.
וגבה זעהן זיד מיטן רבי'ן דאָ לפעה אין א גף
ולפעה פעשרה ספחים. וזוא יגאלו
רוא עמוד 11

גליין פונדלס וזמתי זיניך שבט - זביל שנה

ערב שבת קודש פ' בא
הי' תהא שנת סגולה

רצב

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

לזכור שזדון "זןבל"

יש לערוך חשבון צדק על כל מה שעבר בכל החמישים שנה, ואלו שלא נולדו אז עדיין שיערכו חשבון על העשרים או שלושים שנים האחרונות, ויערכו החשבון בימים ספורים אלו שנוותרו עד לב' ניסן ויתקנו את כל הענינים • ואותם הענינים שלא יכולים להיות בפועל בימים ספורים אלו – אזי לכר"פ שיחליטו החלטה איתנה שאח"כ תבוא לידי פועל • העיקר הוא שהחשבון יהי חשבון צדק, ושלא יצאו ידי חובה בהחלטה טובה בלבד, אלא זה מוכרח לבוא במעשה בפועל • תרגום חפשי משיחת ש"פ שמויני, מבה"ח ניסן הזש"ל – בלתי מוגה*

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "ידי המלך"

ונסוף לזה ישנו דרך שמלך בו מלך אנו זקיק כלל למשיחת, ומכך מובן עוד יותר שלא ניתן לחלק ביז רגע ההסתלקות לרגע ההתחלת המשיחת.

אזי כאשר מגיע שנת החמישים, וכפי שר' זלמן דוכמן ע"ה נהג תמיד לומר שבאשר מגיע ה"יובליליים" (– יובל בלע"ז) יש לזכר שזחר "יוביליים", וזה אמנם צריך להיות באופן ד"זנכרים" על-מנת שלאמו"כ זה יתבטא ב"ונעשים".

ב. מובא בספרים, שלפני שמגיע זמן דיגע ומסויים יש לערוך חשבון של כל הענינים אך

1) דאח ב"ר קנין א. ובתוספת בלק"ש חל"ב ע' 23 חת"י.
2) תמידים ה"ל מלכים פ"א ח"ה. והאח לק"ש ש"ם.
3) דאח רמב"ם ה"ל כלי המקדש פ"א ח"א. ה"ל מלכים ש"ם ח"ב. צפתי (המלומקט) לח"ל כלי המקדש ש"ם.

א. בשבוע הבא ביום ב' ניסן, ימלאו חמישים שנה להסתלקותו של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ו"נע, וחמישים שנה מתחלת נשיאתו של כ"ק מ"ח אדמו"ר – שהרי הנשיאות עברה אליו מיד, וכמדובר כמ"פ שאפי' סתם עניני ירושה עוברים מיד ברגע הראשון (שלאחר פטירת האב) לכו הבכור, ופרט שמדובר בענין הנשיאות, ולאכ"כ בדרו-ידין שהוא גם ה"י בן יחיד – במילא מובן שתקיף ומיד נמסרה המלכות לבנו יחיד, ולא ה"י אפי' רגע אחד שהפסיק בין הסתלקותו של הרבי ו"נע להחלת נשיאותו של כ"ק מ"ח אדמו"ר.

* שיחת ז' נאמרה לקראת ב' ניסן תש"ל – יום מלאות חמישים שנה מתחלת נשיאתו של כ"ק אדמו"ר מהורש"ב, ומובאת בה לקראת יו"ד שבט תש"ס – יום מלאות חמישים שנה לנשיאתו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלישי"א. חמ"ל.

מה בין זקן ממרא לעדים זוממין

בקשר עם ה"ל עדות להרמב"ם שמתחילים ללמוד בשבוע הקרוב בשיעור הרמב"ם היומי (ג' פרקים ליום), מובא בזה צילום נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליטי"א לשאלת המנחתים בשיחת פורים קטן הזשס"ז (השיחה נדפסה בהתועדויות תשמ"ז ח"ב ע' 633 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק:

בראש העמוד כתב הרבי: ובאו (הקיף את התעבות): "פסגו ההכרזה ד"זקן ממרא, ועדים זוממין, והמסית, ובן סורר ומורה" ולא די פרט א'.

במלך הדף כתב הרבי: כנראה שאפילו לראות שטחית בתכלית בערכו באנשי תלמודית – לא עלה בדעתם!

בשמאל הדף כתב הרבי: לדוגמא: ז"א [זקן ממרא] כמדומה רק בעירנו ובזוממין – בכל עיר ועיר – חלוקת מן הקצה אל הקצה בהפרסום וכו'.

למטה כתב הרבי: לא ינעת ומצאת אל תאמנו. לאחר היגיעה יפרסמו באחד [המצו"ב].

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'לדת, כריית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לזאת הקדשה ב"יחי המלך"

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

וגם, והוא היעיקר, עיזי תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מר"ם

חדש: ניתן להלק את ה"יחי המלך" כהשורה בשמחות

(כאשר על הכריכה הקדמית והאחורית ניתן יהי להוסיף כיתום)

בא"רד"ב: 778-6670 (718)

בא"רד"ק: 840-3153 (04)

התקשר עכשיו:

שמה הטוב של ארץ ישראל וכל אשר בתוכה וכל השייך אלי' גם בתו"ל – בהתגש לבבי ונפשי הם

לפנינו קטע נדיר מאגרת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לאחד האישים באה"ק, מתאריך ז' אדר שני ה'תשכ"ה – בפרסום ראשון

. . . במדומה לי נגיעתי בנקודה זו בעת ביקורם הפרטי של מר ושל חברי השגוריר [נ]. בכל זה מוצא אני לחובה להיעיר על זה עוד פעם ובכתב. מאחר שכנראה לא נתקבלה הצעתי האמורה לדייק ביותר בדרכי ההסברה בנוגע לאי"י היא ארץ וכו"ב נבחן בשבע עינים, הן מבני"ה והן (ואולי עוד יותר) מגויי הארץ, בין אם שבא הדבר בגלוי בעתונות, בין אם מרובר על דבר זה רק מפה אל פה, או בהלונות הגבוהים. בכל אופן – ההפסד ברור והשכר למטה ממפוקפק, עכ"פ לדעתה ולפחות כדאי לנקוט בדרך הממציע, היינו לעבור בשתיקה על מה שלא נעים לפתסם, אף שלדעתי הפרטית גם זה אינו שפיל הזדה בנידון זה.

רגיל בכגון זה לסיים בבקשת סליחה על התערבות בענין שאינו שלי, אבל במקרה זה לא מתאים, כיון ששמה הטוב של אי"י וכל אשר בתוכה וכל השייך אלי' גם בחו"ל – בהתגש לבבי ונפשי הם מענייני, והראי' אשר בהגיע שמועה טובה מעוררת היא רגש של שמחה, ורגש הפכי בהפכה.

ואחליף הסיים האמור בסיום מעניינא דיומא רימים אלן, שיהי רצון אשר, כמו בכל הזמנים ובכל המקומות כן גם עתה ובכל מקום ובפרט באי"י היא ארץ הקודש, יזוהחו כל עמי הארץ אשר י"שנו עם אחד (אף על פי שהזוא) מפורר ומפורר בין העמים (וכוחו בזה שהזוא) ורתיהם שונות מכל עם, ויזוהחו כל בני"י אשר זדתי הדרך אשר "לילודים היתה (ותד"י) אורה ושמהה ושיון ויקר".

בכבוד ובכרכת פורים שמה

מעצמם, וכפי שהרבי סיפר שחסידי'ם נתנו להסתכל אין אחד מתפלל, ולאחמ"כ אמרו "הוא כב מחל לעצמו"...

אלא יש לערוך חשבון צדק על כל מה שעבר בכל החמישים שנה, ואלי שלא נולדו אז עדיין שיערכו חשבון על העשרים או שלושים שנים האחרונות, ויערכו החשבון בימים ספורים אלו שנותרו עד לב' ניסן ויתקנו את כל העינים דלקמן:

הענינים שצריכים לרדת למעשה, לא מספיק שישארו בדיבור, ונכפי

בהתועבות הקודמת, שאפי' משה רבינו שלא הי' צריך ליטול חלק במלאכת המשכן וחלקו שלו הי' בזה שלמד את בני ישראל כיצד לבנות את המשכן, אפי' הוא הי' צריך ליטול חלק בעשיית המשכן בפועל, וכוח חלקו ש"שום אדם" לא יכול הי' לעשותו; ונוסף לזה, לימדו עמם הי' באופן כזה שהביא לכך שחזר יומיים הביאו בני ישראל את כל הענינים הנצרכים למשכן, ולא רק באופן של "יד"י" אלא גם "החותר"י, וכך גם

כאשר מגיע שנת
ההמלישים, וכפי שי'
ולמן דוכמן ע"ה נהג
תמיד לומר שכאשר
מגיע ה"יובלי"יעים"
יש לזכור שזוהו
"יובלי"יעים"

הם היו עד לזמן זה; ולמשל: קודם שבת יש לערוך חשבון על כל השבוע, קודם שנת השמיטה יש לערוך חשבון על כל שש שנים שלפני זה. ועד"כ כאשר עובדים שבע שבתות שנים שזוהו יובל [שעל יובל כתוב הלשון "עולם", הן בנוגע לימי חייו של שמואל, והן בנוגע לענין ד"יצא לחופשי"י]. שיישנה בה קדושה יחידה, שלכן מצות חיובל קשורה (ונוהגת) דוקא בארץ ישראל ובזמן שכל יושבי' עלי', ונענינו בעבודה הוא: שכל הכחות של עומדים באופן ד"ארץ אשר עיני הי' אלקיך בה",

לכן מתכונן הי' (ואניני אמר זאת מעצמי אלא זה כתוב בספרים), שכא"א יעשה חשבון בעצמו מה עבר עליו במשך החמישים שנה הללו, ושיזכרו ארץ הי' בזמן של חרבי ני"ע, והרי כא"א יודע [באם הוא רק לא רוצה לרמות את עצמן] מה חרבי ני"ע רצה וציפה, וכך גם בנוגע לכ"ק מו"ח אדמו"ר – "זורח השמש ובה השמש", מיד לאחר שנה"י "זבא השמש" מגיע "זורח השמש"י, וכא"א יודע מה רצה וציפה כ"ק מו"ח אדמו"ר. והעיקר הוא שלא יהיו מרוצנים

14. שמואל א' א, כב ופשי"י שם. ירושלמי בבבלי פ"ד אהר"י.
 15. משפטים כא' ו. קידושין טו, א. מבלתא ורשי"י וואלף.
 16. קהלת א, ח. עת"פ, וראה בהר בת, לב.
 17. במדבר"ל עה"פ (קד"ר עה"פ, יומא לח, ב) יער לא תשק שמשו של צדיק זה הוא מוריה שמשו של צדיק
 18. ש"ס פקודי ס"ד (שוחות קודש תשל"ל ח"א ע' 551 ואילף).
 19. תנחומא פקודי יא, רשי"י שם לט, לג. ראה לק"ש ח"א ע' 171 ואילף. שם ע' 184 ואילף.
 20. ויקהל לו, י.

חופן לחיות צדיק גמור – ועד"ז בעינינו: מה שלא ניתן לסיים עד לב' ניסן, שיחליט לעשות זאת לאח"כ, וזה ביצי להצלחה בכל הענינים במשמיות וברוחניות.

וכאמור, העיקר הוא שהשבוע יהי חשוך צדק, ושלא יצאו ידי חובה בהחלטה טובה בלב, אלא זה מוכרח לבוא במעשה בפועל (חסר קצת).

ד. (כ"ק אד"ש הפסיק קצת ואח"כ אמר): ויהי רצון שהקב"ה יתן הרהבה בכל הענינים, החל מהרחבת המחנה, שכאשר ישנה הרחבה במוחין איז מתבטלים כל הענינים המבלבלים, וכפי שהדפיסו עתה יגיע השיחה של הרבי יגיע מפורים תר"פ, שבה אמר שעתה הוא איננו מתפעל מהם כלל, ואם הם יכנסו אליו לחדר הם יתבטלו לגמרי.

וה"ר שמחמד זה ימשך לכל השטר, ומהשטר לכל הגיע, ומתעורר לכל המדינה – שיתבטלו כל הענינים המעלילים ושטר' הרחבה בכל הענינים פשוט בגשמיות, עד לממון פשוטו, וכל הענינים של זה נכסף ונחווית יהיו כפשוטם וגם ברוחניות.

העיקר הוא שלא יהיו מרוצים מעצמם, וכפי שהרבי סיפר שחסידים נהגו להסתכל איך אהרן מתפלל, ולאחמ"כ אמרו "הוא כבר מתל לעצמו" ...

בעינינו – העיקר הוא שיה יבוא למעשה בפועל.

וכמו"כ גם הענינים שצריכים להיות בריבוי, אין להסתפק במחשבה עליהם.

ואתם הענינים שלא יכולים להיות בפועל בנימים ספורים אלו – איז לכה"פ שיחליטו החלטה איתנה שאח"כ תבא לידי פועל.

וכל תנ"ל יש לעשות בנימים אלו עד לב' ניסן, ולסיימם עד אז,

[באמת יסיימו רק כאשר יבוא משיח, ועד אז עדיין זקוקים לענין העבודה, אלא שישנו מאמר ר"ל הודיע ש"ל מי שלא נבנה בית המקדש במינו כו"ו].

ג. ואע"פ שכאשר יערוך את החשבון הוא יורכח לדאות שזוהו חשבונו

מדול, אע"פ"כ מה שהוא יכול להספיק לעשות בנימים ספורים אלו עד לב' ניסן – עליו לעשות, ומה ששאר יהי כמודבר לעיל¹² אדרות מה שאח"כ כותב בתחלת אמרת התשובה ש"מצות התשובה מן התורה היא עגיבת החטא בלב", דהיינו, כיון שהוא החליט בעצמו כבר להשיב את הגזילה הוא

בהעברה ואף השתתפו בה. רובם ככולם הצביעו בעד החוק, מלבד שנים, שלושה או ארבע שהצביעו נגד, אך גם הם נשארו לישיב במקומם, היות ואחרי רבים לחטות... זהו משטר דמוקרטי, ובמשטר דמוקרטי ניתן לעשות משבת יום ראשון או להיפך, גם הרפורמים עשו כך.

אבל יש לדעת שהתורה אומרת שאין כוון מצויאת, והתורה אף מוסיפה שעל"ז לא יכוננו את הדת ר"ל, אלא על-די-כך מבססים יהודים שנתנו לעצמם את השם "חילוניים" [שבאמת אין מציאות כוון, אין יהודים "חילוניים" ("סקולרים"), באם הוא בן אברהם יצחק ויעקב או שנתגמיר כהלכה הוא נהי' לחלק מתורת ישראל, דת ישראל ומהקב"ה – אבינו שבשמים, ואע"פ שחטא אין הוא יכול להתנתק מכן, זה הדבר היחיד שאין לו בה בחירה, בכל הענינים יש לו בחירה חופשית, אבל שלא להיות יהודי ("זוערן אויס איד") הוא איננו יכול – יהודי הוא מציאות אחת ויחידה, אין יהודי "חילוני", ישנו יהודי חוטא וישנו יהודי צדיק, אלא שניהם יהודים שעליהם מוטלים כל תר"ג מצות דאורייתא וכל המצות דרבנן עם כל הדקדוקי סופרים, וכל הענינים שיישם בעוה"ז ובעוה"ב].

ה. ויה"ר שיקויים מה שקראנו בפרשת השבוע "עבני ישראל יוצאים ביד רמה", ולא רק הפשוט שייצאים "ביד רמה" מפרעה מלך מצרים, מהגלות אצל המצרים, אלא כיצד ניתן לצאת מהגלות אצל המצרים "ביד רמה", דוקא עי"ז שיוצאים "ביד רמה" מהגלות הפרטית, מהגלות אצל יהודים שמתגרשים נוחתים, וחסרה אצלם אפי' נקודה אחת של גאון ישראל ("אדישע שטאלקאייטי"), והם מסתובבים עד היום עם החסידים ("קומפלסקס") שיהודי הוא נחות מגוי, ואם ינתנת להם ההתמנות לפעול אצל גוי או להכריחו שיהי' יהודי, הרי הוא יוסיף אושר בכל עם ישראל, הוא (הגוי) הרי מבחר הנבארים, הוא גוי, ואם יצליחו לפעול עליו שלא יתבייש ויקבל תעודה שהוא "יהודי", הרי זה יוסיף לו (ליהודי) גאון ע"כ שהוא יהודי.

וכאמור: אין זה דבר שמתביישים בו, אלא אדרבה, מתגאים בו; הוא מסתובב ומתדרבב בכך שהיות וישנם כל כך הרבה גוים, והוא יודע ש"אתם המעט מכל העמים", במלא הוא ל"ל נחות בעיני עצמי, עד שהוא מוסר את השטחים, ומתקפל מכל הענינים, ומוותר על הכל.

ולא די בזה, אלא גם כאשר זה מוגיע לעניני דתו ואמונתו הוא ג"כ מוותר, העיקר לפעול על הגוי שיקבל ויחזיק את ה"תעודת זהות" שבה נרשם שהוא "יהודי";

וזהו הנקודה שפמנה ונבעות כל הצרות: רגשי הנחיתות הללו שיש להם, החסידים של רגש הנחיתות ("קומפלסקס" של "אינפיריוריטי") – כפי שזה נקרא באנגלית), נפלת רוח ("אראפאפאלקאייטי") האומרת שמי יכול להתגאות – דוקא זה שנוגד גוי... וכיון שהוא לידבנו ("עעבאר") נולד ליהודי, הוא מרגיש נחות.

וכאשר הוא יכול, לשיטתו, לחוסף אושר בכל העם היהודי בכך שיפעל על גוי שירדם כחלק מעם ישראל – הוא עושה זאת, ובכך מוסיף אושר בעם ישראל לדורותיו, ר"ל... (מרגנו חפשי משיחת מוצנצ"ק פ' בשח"ז, י"א שבט ה'תשל"א - בלתי מוגה)

(12) סוס"ז בנשיחה (ישירות קוריש" תשל"א ע' 689).

(11) דאז שיחת י"ב תמוז ה'תשל"א - "יהי חמק" ויטב 117 ע'.

הגע בעצמך: אתה בתור יהודי שפרנסתו בטוחה, כבידו מובטח והמפלגה תתמוך בו בלבד. תענייני – למרות כל זאת, אתה מפתח לפעול בזה, ומסביר שאתה זקוק לעילה וסיבה לזה על-דך להיות בטוח בהצלחתך, אתה רוצה להיות בטוח שיש רוב בכנסת, ולכלוא זאת אינך מוכן לקחת סיכון על הזיקרה שלך ("פרטסיטיזש!"), ומאידך גיסא הנך רוצה שיבוא גוי שעמד בניסיון ולא אמר דבר שקר, שהוא זה שילך לוודא שאותו יהודי שונשלה ליינה לא ישקר ולא ישכנע גוים שיישימו כיהודים!...

– כששמע את הלך הפשרה לדבר אינך, אך לא תיקן זאת! –
 ג. כאשר שמעו שבר'י רעש, הם עצרו למשך זמן את העניין. כיצד עשו זאת? פתחו בית חרושת אחר בדרום אמריקה, בצ'ילי, המקום המפורסם לכל כ"מקום תורה" (כל סוג נהדר) – ובפרט מדינת צ'ילי.

שמעיתם פעם? בצ'ילי מגיירים גרים!...
 בצ'ילי זו, שבה מתפשים מלמד ולא מוציאים; הרב עזב – אי אפשר למצוא רב; השוחט עזב – מתייגענים כדי למצוא שוחט; ואפי' כאשר השוחט ה'י' שם הוא סבל מצרות צרורות על כל דבר שרצה לפעול, ולפתע מתקבלת ידיעה שבצ'ילי מגיירים גרים!...

מדוע בחרו דוקא בצ'ילי? היות שבמדינה הסמוכה לה (בדרום אמריקה) התמנה לנשיא קומניסט, ובעקבות זאת שלחו שלוחים (מא"י) כדי להטיל אימה על יהודי המקום על מנת שיברחו מישם (אך זהו מאמר המוסגר, אינני רוצה לערוב בין הדברים, משים שאח"כ נתפסו לטפל וישכחו מהעניין), והיות שיש נישואי תערובת רבים ר'ל, במלמל נוצרה מבוהה (בנוגע לגוים שבהם) להכין לקחת אותם [מתחמת מגבלותיו של חוק השבות], והחלט שכדי לעשות להם חיים קלים יש לגיירים, אלא שעלתה השאלה: מניין יבואו שלשה רבנים? – ע"כ הם אמרו: הכול כותב שצ'יליים להיות רבנים דוקא, הרי זה לא דמיון קטן, מספיק שלשה אנשים רגילים, ומה יש אם יהי' איש אחד בלבד, בין הרי הוא יחתום על תנאי המאשר שהוא יהודי, והרי הוחלט בכנסת שכאשר מביאים נייר כזה מחו"ל – הוא יהודי!...

ועד"ז בכ"כ מקומות, אינני רוצה לעורר שוב על כל הצרות, מספיק במה שהוזכר, מה גם שהם יגרמו צרות לכל מי שהביא את אותם ידיעות, אך זהו דבר שכבר נדפס בעיתונות...
 ד. ויהי רצון (כמדובר כמ"פ), שלא יצטרכו לדבר על עניינים המצערים, שהם לא רק מצעירים אלא גם מבהילים, וההחלטה היא לא רק מנד שדבר זה קורה במציאות, אלא בעיקר מכך שיהודים מסתובבים בחוצות ארץ ישראל וחדב כאלו אינו נוגע להם כלל!

והקושיא חזקה עוד יותר: מדוע זה צריך לקרות דוקא בא"י?
 מילא אם יבואו פיסת נייר מ"אב"י בלאס-אנג'לס, הדב לא יעשה כל רושם, משום שהוא מדבר בתור ראבי"י של עדת הרפורמים ("קונגרסגויש") – ה"טענפול", אך כאשר מביאים פסת נייר מא"י, העולם חושב שמדברים כאן בשם כלל ישראל מכל הדרות כולם, עוד ממעמך הר סיני.

אח"כ מגיעים הדתיים ומאשרים שהדבר אכן כך, הם אומרים: השתתפנו באסיפה, היינו

הסתלקות היתה בדור השמיני – משא"כ בדורנו זה

משיחות יום ד' פ' בא, ג' שבט, וש"פ בא, ו' שבט ה'תשנ"ב – מונה, תרגום מאידית – הוגה ותוקן מחדש ע"י מערכת "יהי המלך"

ביום זה היתה הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר (נטלו המאורות). אבל לא באופן שנואר "נטל" ח"ו, אלא מה"נטל" נעשה מיד נתל' שני המאורות המדוללים" באופן נעלה יותר – כדוע שע"י הסתלקות נעשה על'י וגילוי נעלה יותר (מבחי' "אסתלק יקרא דקו"ב"י בכולהו עלמין⁽¹⁾), ואו הנשמה "אשתכח בכולהו עלמין יתרי מבחוחיה"⁽²⁾; וע"י חסידיו ותלמידיו המקושרים אליו כנשמות בנפשים כאן למטה בדרו התשיעי (תשיעי בת"י, ע"ד החי"י ד'נתל"י לגבי חטי"ת ד'נטל"י) – נפעל גם למטה השלמות ד'נתלו המאורות", "אתפריעו ואתגליו מני" כל נהר"י"י בנשמה במוף למטה.

מזה מובן החידוש דדרונו – הדרו התשיעי לגבי כל הדרות שלפניו, עד לדרו שלפניו (דרו השמיני): מכלין שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"ב אל פרעה" (הגילוי ד'אתפריעו כל נהר"י"י ל'פסה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה במוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן המו", וגם הנשמה במוף היתה במצב ש"הדיבר הוא בגלות" וכו'); משא"כ בדרונו זה – הדרו האחרון לגלות ודרו ראשון לגאולה – נעשה תומ"י "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות המדוללים דגילוי תושב"י ותושב"י, אלא אדרבה – מיתוספת שלמות נעלית יותר בה [לא באופן ד'ככד פה מאוריינתא שבע"פ וככד לשון מאוריינתא שבכתב", בהיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בנפשים מקבלים בפנימיות ("נעמטו מען אויף") "אתפריעו כל נהר"י"י ש"נתל"י עתה, ע"י שמשית צדקו בא מיד, "שלא נא ביד תשלה" וילמד תורה את כל העם כולו, עד "תורה חדשה מאתי תצא"⁽³⁾,

וזה פועל את השלימות והעלי' דכל הדרות שלפניו, ע"י ש"הקיעו ורנונו שוכני עפר",

שלו קצא א. וראה לקו"ת שה"ש יא, ד. אורח"י באשית י"א, ל' סע"ב במדבר ע' מו. משה"א ע' בשמא (בהוצאת תשי"ג – ע' קמט). נ"ד ע' ר"ג. ועוד. וראה לקו"ת ח"ל ע' 10 ואילך.
 5) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט הל"ב. לקו"ת צ' יז, א ואילך. וב"מ.
 6) ישע"י ו'א, ד. ויק"ל פ"א, ג.

(1) באשית א' טו.
 (2) דאה תניא פס"ז וקו"ת ר"ט פקודי (מוז"ב כפה, ג' ועד). ת"א ויקו"ת פ"ד, ד' לקו"ת חוקת ס"ה. ג. וראה הל"ה באתי לגבי הש"ש פ"א.
 (3) דח"כ ע"א, ב. חובה ונת' באמרו"ק סכ"ז ובזאורה (כמו"א ואילך).

(4) דאה של"ה בהקמתו ט"ז. במס' שביעות

ובעל החילולא בראשו.

חידושו של דורנו לגבי הדורות שלפני זה – רואים בפועל בעבודת הדור: בדרךנו זה ניתוסף, עד שלא בעוד, לגבי הדורות שלפני¹² בעבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעניות חוצה, הן בריבוי השפע (הספרים הנודסים וכו'), והן בעשיית כל העולם, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, לכלי לקבלת ("צו אויפגעפלין") האורות המדלים, הן בנוגע לבני¹³ – עי"ה התר"ג מצוות, והן בנוגע לאה"ע – עי"ה הפצת השבע מצוות בני נח, כך שמאירים את כל העולם עם "זר מצורה ותורה אור" באופן ד"אתפריעו כל נהרלי", שכל אחד יכול לקבל את האור כשמה בריאה בגוף בריא,

עד שרואים בפועל (כמדובר כמ"פ לאחדונה) שאומות העולם בכו"כ מדינות מסייעים לבני¹⁴ בעבודתם (עי"ד ויותר מאשר היה ביציאת מצרים), עד שגם מדינה היא שהיתה סגורה ומסוגרת ריבוי שנים, ולא נתנו ליהודים לצאת ממנה, ולא איפשרו להם לקיים תומ"צ בשלימות וכו' – הרי לאחורונה נשתנתה מן הקצה אל הקצה, וכעת לא זו בלבד שמאפאירים ליהודים להתנהג כפי רצונם, ומרשים להם לצאת משם, אלא יתירה מזו – מסייעים להם בכך.

עד שרואים כיום בפועל שנוסף לזה שבי"י עומדים "הכן כולכם" לגאולה, גם אה"ע עומדים "הכן כולכם" שבי"י יצאו כבר מהגלות ללכת לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלמה,

ונשמות בנפשים בלי שום הפסק כלל, באים מיד לתכלית השלמות ד"בא אל פני"ה בגאולה האמיתית והשלמה, שלמות המלוי ד"אתפריעו כל נהרלי", זרה' לך הרי' לאור עולם¹⁵.

זהו הזמן הכי נעלה לגאולה האמיתית והשלמה!

מזה מובן הלמוד עתה מ"בא אל פני"ה:

דובר כמ"פ שכבר "כלו כל הקיציץ"¹⁶ וכבר סיימו הכל, והגאולה היתה צריכה לבוא כבר מזמן, ומפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל עדיין לא באה.

מזה מובן, שעכ"פ כעת, צריכה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: זהו הזמן הכי נעלה ("דיי העכסטע צייט") לגאולה האמיתית והשלמה!

ולדעור, שבלשון "הזמן הכי נעלה" ("העכסטע צייט") מרמז תוכן הגאולה – ש"ומך" הקשור עם מידה והמבלה (עבר הוה ועתיד), נעשה ("הזמן) **הכי נעלה**", באופן שאין

⁹ סתודדוין צו, ב.

⁷ דאה רמב"ם חל' מלכים פ"ה ה"א.

⁸ ישעי' ט, יט.

תסביך של רגשי נחיתות

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "חיי המלך"

א. [בנוגע לימינו יהודי*]: . כהוכחה לחומרת הדבר, החלה הצרפת עם פרישת גזרי וינה.

– הרי זו חרפה לעם ישראל, חרפה אפי' לשמאל המודבים רק בשם דור זה, בשם מפלגתם בלבד; עאכו"כ שזו חרפה כאשר המדבר הוא יהודי דתי המדגיש בדבריו כי הוא מדבר בשם כל היהודים הדתיים החל ממעמד הר סיני, ומדבר ענינים שהם היפך הקב"ה, היפך התורה, היפך המצוות, היפך קיומו של עם ישראל בגשמויות כפשוטו.

תפצתי בראי' שתוכיח עד היכן הדברים יכולים להגיע – אזי החלה פרשת "בית החרושת לגוירים" בנינה. "ל"בית חרושת" זה ישנם שני תפקידים:

ראשית, ישנם שם אנשים המשכנעים גוים שכדי לחסוך בעצירת כאשר הם מגיעים לאי' שלא יספדו שהם גוים, אלא לכתחילה יאמרו שהם יהודים.

שנית, אלו שקשה לפעול עליהם שיאמרו שהם יהודים, ועושים להם גזר שלא עי"ה תורה – שחיי בכל זאת צריך לעשות להם חיים קלים – מלבד מקרים בודדים בהם כן עושים עי"ה תורה.

ב. בשעה שהחל הריעש בידון בקשו שאמסור את שמות המתעסקים בכך. אמרתי להם: נמצאים כיום באי' גוים שהגיעו מוינה שאינם דיברו באופן של "מסיח לפי תומו", ויודעים את שמותם וכתובתם.

ואתם גוים יודעים מי בתור נציג של ממשלת ישראל בנינה – דבר עמם ושכנעם: מדוע אתם צריכים בעיות, תאמרו מלכתחילה שהינכם יהודים, כך ירשמו אתכם, וכך תכנסו לארץ ישראל.

אך הם בקישו בכי' שאמסור את שמות הגוים הנ"ל. אמרתי לו – תקשיב: לך יש פרנסה, אתה יושב באי' ויש לך משרד, וישארך אותך שם בכל מקרה, והסיבה שבגללה אתה תפחד לעשות משהו אדות גזירת "מיתו יהודי" היא – לא בלבד שתשאר ללא פרנסה – אלא משום שאתה לא רוצה להיות זה שיאמרו עליי שלא הוא זה שריימה את כלל ישראל (בתקופת חוק זה), ואם תשאר ללא תוצר זה (דמחוקק החוק), הניך עלול לאבד משהו מהכבוד שנתנתם לך...

ואתה זה שרוצה שאני אומר לך מיתו הגוי הנ"ל! הרי לאחמ"כ יודפו את הגוי הזה (כפי שכבר הי' בכור"כ עניינים) – בפרשות לילי טחרן, לילי תמנן ונתוחי מתים – אשר אלו שיצאו וגילו את כל אותם העניינים, סבלו אח"כ מצרות צרות בפרנסה, חינוך חילדים וכו' (וכו').

¹² חלק א' משתחה זו פורסם במדור זה בגילון הקודם, וחלק נוסף ממנה יפורסם איל"ה בגילון רצג. תמו"ל.

הדבר היחיד שנשאר עכשיו

על-פי הדעות שיישכל דור דור נולד אנו מצוה יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל, "אשר הוא מצדקתו להיות גואל, וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלח כ"י, ויל-פי הודעת ב"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, והמשיח היחיד שבדורנו, שכבר סייענו את הכל – הרי מובן, שמתחיל להתקיים הישגה נא ביד תשלח", השליחות של ש"ק מו"ח אדמו"ר, ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות הוא – **לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש**, כדי שהוא יוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהציא את כל ישראל מהגלות;

(משיחת ש"פ ויד שוה - חוג, חתום מאיד"ח)

ימינו אלה – ימות המשיח

ובפרט במינו אלה – ימות המשיח – שבהם נמצאים עכשיו, וירכיבם רק "לפתוח את העיניים", ואז רואים שנמצאת כבר הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, וכל ב"י, "בנעורינו ובזקנינו גוי בבנינו ובנותנונו", מוכנים בכל הפרטים ופרטי פרטים "לגשת ולהסב אל השלחה" (ישונו) און יצאו ז"ד צום טיש"א, שלחן ערוך בכל מטעמים ובכל טוב, החל מעניני הגאולה, ליתן ושר חבר ויון המפור, ועוד ועיקר, "לדעת את ה"י", "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים";

(משיחת מוציא "ט"כ"ף בסדר - חוג)

תשנ"ג-ד

**יחי אזינונו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד!**

פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד משיח! (משיחת ש"פ שופטים - חוג, חתום מאיד"ח)

המשיח של דורנו נתגלה בכל התקופה

... ומה שמתחילים לטעון – הינתן הרי "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה שנאמר **אז** ימלא שחוק פינו? – הרי נשיא דורנו ענינו "אז", דור השמני, והוא הכריז בעצמו "לאילתר לגאולה", וע"ה, והוא על כן, הורה לפרסם שייחנה זה בא", "שראה באצבעו ואמר זה" (לא רק "אחר כתלני", שאפשר לראותו מסדק בכותל, ונרד רק להוסיף "בעמדו הכ"י", כיון שהכפתורים כבר מצותרחים, ומה שבערו"ה" לא שייך שחוק – הרי בפסוק מפורש, שבמה דברם אמורים – כשמדובר רגע קודם גלוי משיח צדקנו, אבל **מכיון שנשיא-זרנו היה המשיח של זרנו והוא נתגלה בכל התקופה**, שמלא, יש לא רק לשות "מלא שחוק פינו ולשוננו רנה", אלא ישנם כל העיניים ד"י"וסק" ו"יצחק";

(מסע מ"ד משיחת אור יום ד', י"א אה"ק)

תשנ"ב

ישנה ההתגלות המשיח

וע"פ הודעת ב"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח שבדורנו, שכבר הסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו נתבטלו כל הפניעות והעיוכים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק **המצאות** המשיח, אלא) גם **ההתגלות** המשיח, ועכשיו צריכים רק **לקבל** פני משיח צדקנו בפועל ממש! (משיחת ש"פ וירא, ח"י מ"ד חסון - חוג)

למעלה היינו. כלומר, שהמובל (זמן) עצמו נעשה בלי גבול (הכי נעלה), עד לאופן שניעשים דבר אחד ממש, ע"ד המדובר לעיל בענין "אתפריעו כל נחור"י".

עיני הרחוקות של יהודי רואים כבר את הגאולה

ואדו"ב: עיקר הודעה בזה היא על הגבול של "זמן" גשמי – כי ברחוקות העיניים (עד לרגות "הכי נעלות") יש כבר שלימות העיניים עד גם השלימות דגאולה (רוחנית), עיני הרחוקות של יהודי רואים כבר את הגאולה; כעת צריך להיות פתחת העיניים המשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי עינינו בשר בזמן הזה.

וכמו"ב גם בפשטות: עיקר המעגעים לגאולה הם לא כל כך מצד הרחוקות והתשמה, כי מצד הרחוקות העיניים הנשמה בשלימות וכל העיניים בשלימות (והגם שיהודי נמצא נשמה בגוף בעולם הזה הגשמי, הרי מצד הנשמה הרחוקות לא מרגיש ("העורט ז"ד ניש א") חושך העולם), משיא"כ מצד גשמיות העיניים של הגוף, שם בעיקר נרגש ההעלם והסתור, ובמלא – זה מעורר עוד יותר חזק את המעגעים לגאולה.

והחודש של הגאולה הוא בכך, שהמלוי ד"אתפריעו כל נחור"י יהיה גם בגשמיות העולם תראה לעיני בשר, במקום זמן גשמי, שיישעה דירה לו ית', בתחתונים. ואדו"ב: בזה מתבטאת ("באשטיי") השלימות גם של הרחוקות (שכלן לע"ל הנשמה נזונית מן הגוף), משום כך הגאולה בגשמיות תביא גאולה בכל העולמות והרגמות למעלה.

... והי רצון, שע"י עצם קבלת החחלטות בקשר עם י"ד שבט – כולל, שכל אחד משתתף בכל הפעולות והמנהגים הקשורים עם י"ד שבט, החל מהתעוררות שעורכים בכל מקום ביום זה, ובשבתות שלפניו ושל אחוריו -

שעוד לפני זה יהי "הקיצו רננו שוכני עפר", ובעל החוללה ברשנו, ותיכף ומיד משיח, במרדש הממשי של "ממש" – כידוע"ש שצדיקים קמים בתח"ה"ז מיד, וחוגגים יחד איתו את יום החוללה,

ותיכף ומיד ממש נעשה "ישלח פריה את העם", "ובני ישראל יצאום ביד רמה" – שיוצאים מהגלות החולכים לאין הקודש, וירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, ולקדש הקדשים, ה' ימלך לעולם ועד¹³.

¹² שם י"ד, ת.

¹³ שם טו, ת.

¹⁰ ז"ח"א קמ, א.

¹¹ ר"פ בשלח.

כבר מרגילים ושומעים את פעמי עקבי המשיח?

.. מדובר כמ"פ אודות המעלה המיוחדת של דורנו זה, דאא דעקבתא דמשיחא – להיתות כנוס העומד על"צ הענקי. ובהקדים:

התואר "עקבתא דמשיחא" מורה על ב' ענינים הפכיים (לכאורה): מצד אחד – הרי זה "עקב" בלבד, למטה מהראש ולמטה מהלב וכל שאר חלקי הגוף, עד לבחי' הכי תחתונה שבבגל, ובלשון הידוע: "אפשר דא" (בתמלי): ולאייד – בדור זה דוקא תבוא הגאולה, ועד שזמן זה עצמו נקרא כבר "עקבתא דמשיחא" – מפני **שכבר מרגילים ושומעים את פעמי עקבי המשיח!** ביאת משיח צדקנו היא קרובה כל כך, עד שכבר שומעים את צעדי עקבי של משיח!...

ו"ל שהא בהא תליא: מכיון שדור זה הוא ה"עקב", הדור האחרון שבא לאחרי **ובהמשך** לכל הדורות שלפני – יש לו את כל הכחות של הדורות הקודמים, בדוגמת נוס העומד על גבי הענק, ולכן, דוקא דור זה זוכה לגאולה, באופן שכבר שומעים את עקבתא דמשיחא.

(משיח ש"פ בא ה'תשד"ט - בלתי מוגה)

הטעם מדוע מרגילים שמשיח יבוא עכשיו דוקא

.. וזהו גם הטעם מדוע מרגיעים ומעוררים שיריעישו (מ'קאכט זיד זא מז'אל זיד קאכט") בענין זה – שמשיח יבוא עכשיו דוקא, ובלשון הרמב"ם ש"מזי הו גאול"י" דוקא, ומרגיעים – שיאמרו ויצעקו את זה, ודווקא באופן של שירה אדירה, ושוז יגיע גם לאלו ש"בשם ישאל יכונה" שגם בלשונם יאמרו זאת,

ושהחד ("דער אפלקאנג") יפעל גם עליהם, שיקלטו זאת ("דערדערער"), עד שזה יפעל בהם התעוררות, שיעוד קודם שלמדו את לה"ק או את השפה שנתקדשה על"י אמירת דברי תורה מרובתניו נשיאנו, מתחיל מהבש"ט (אדישי) – שגם הם יוכלו כבר להגיד בלשונם, בכל מקום ומקום, שהם רוצים משיח עכשיו,

ולא רק לדעות ולחשוב אודות זה או לומר זאת בניתוחא, אלא להגיד את זה בקול רעיל גדול ובקול שירה זמורה – היות ועל"י שיעוסקים בזה בלהט ובאופן כזה שרוצים את משיח עכשיו – הרי זה כמו אבן שממשיך אור וחיות – זה פועל שמשיח אכן יבוא עכשיו.

ובלשון הרמב"ם "מזי הו גאול"י".

(תרגום חפשי משיחות ש"פ בא ה'תשח"א - בלתי מוגה)

מצוה ליתן לצדקה, ויגדולה צדקה שמקובלת את הגאולה".
ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהנא תעשו אתם כל אשר ביכלתכם.

והי"ד שימצא מכס אחד, שנים, שלשה, שיכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא הניקר – שיפעלו שרתי הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.
(מש"ח כ"ח נ"ח - מוגה)

לפרסם לכל אנשי הדור

צריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקבי"ה בחר ומינה בעל-בחרה, שמעד עצמו הוא שלא בעד נעלה מאנשי הדור, שרתי ה"שופטדי" ו"יועצדי" ובני הדור, שגורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני"ו לכל האנשים דור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע להתנהגות חיי היום-יום הכללית, גם ב"ככל דרכיך (דעה)" ויכל מעשיתך (יהיו לשם שמים)",

עד – הנבואה הניקריה – הנבואה¹¹⁶

ש"למלת לגאולה" ותיכף ומיד ממש יינה זה (משיח) בא".

.. ועפ"י ישנו גם מענה על השאלה

ששואלים על כך שמדברים לאחריה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש – לכאורה: כיצד יכול זה לעבור ולהלכה בצורה חלקה כל כך? כיצד יגבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך? והמענה הוא, שאילו היו עניני הגאולה הידוש, אולי היו מקום לשאלה: אבל היות שהגאולה אינה חדוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר

("כבשת"י) וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתיו למטה ממנו (בבחי"ו יועצדי כבשת"י) – לא יהי

116 לא רק בתור חכם ושוטט אלא בתור נביא. שחר בראות - ראה מאמר אדרי"ק קצרים עי שג"ד.

תמיתה הכי גדולה: היתכן שמבלי הבט על כל העינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?... דבר שאינו מוגה כלל וכלל!

ותמיתה נוספת – שמתאספים עשרה (וכי"כ עשריית) מישראל ביחד, ובמנו זכאי בנוע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרגיעים בפועל ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופד אצלם, רחמנא ליצלן, שמשיח לא יבוא בליקה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!;

גם כשצועקים "עד מתי" – הי"ז מפני הציווי כ"ו, ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בודאי ובדאי שמשיח כבר ה" בא!;

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בני"ו ירגישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחרי שכל מה שנעשה עד עתה, **לא הועיל**, והרא"י, שנמצאים עדיין בבלות, ועוד ועיקר – בבלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר היחדי שיכולני לעשות – למסור

הענין אלילים: **עשו כל אשר בלילתכם** – ענינים שהם באופן דאורות דתרה, אבל בכלים דתיקון – **להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!**

והי"ד שסרי"ס ימצאו עשרה מישראל ש"יתקעו"י" שהם מוכרחים לפעול אצל הקבי"ה, ובודאי יפעלו אצל הקבי"ה – כמשי"כ כי עם קשה עורף הוא למעלותא, ולכן וסלחת לעוונותו וחסאתו ונחלתו"י – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

וכדי למהר ולרזו עוד יותר ע"י הפעולה שלי – אוסיף ואתן לכארי"א מכס שלחות-

תשמ"ט

לא תהי' ברירה למשיח...

... יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש. עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לנוא בפועל ממש תיכף ומיד.

(משיחת שי"פ ק"ד י"א מדרשו)

תש"נ

נשמח בגוף באופן נצחי

... מובן וגם פשוט, שבגמינו אלה, לאחר כל מה שעברו במשך הדורות שלפניו ויצאו ידו-היבת כל העינים הכלת-לציוני (כמונב גם בדחשי אדמו"ר האמצעי), אין עוד עינים של ירידה כו' (כולל גם שלילת הענין ד"מאן דנפיל מדרגי איקרי כו"י), ובמילא, ישנה מציאות של משה – גואל ראשון הוא גואל אחרון" – נשמח בגוף באופן נצחי.

ועי' בנוגע למי"ש בסוף פהשת השבוע

"כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבא" – שעכשיו יבנס משה רבינו לארץ, ולא עוד, אלא, שנפעל כן בכל אנשי הדור, כדאיתא במדרג"ל בנוגע לדורו של משה שישבו יחד עמו.

(משיחת שי"פ האדוני שבת שבוע)

תנש"א

עשו כל אשר בניגלכם

עי"פ האמור לעיל עי"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בימן זה – מתעוררת

פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל בענין ההכרה "יחי המלך".

העם מכריזים "יחי המלך"

ובאותיות פשוטות:

... צ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם עי"י פועלת העם שמכריזים "יחי המלך", שתוכנה של הכרזה זו – שכבר הגיע הזמן להקיצו ורנו שוכני עפר – כ"ק מרי"ה אדמו"ר נשיא דורנו ועד להקיצו ורנו ד"ז מלכא משיחא;

וזהו גם מה שמרגעשים בעקבתא דמשיחא עי"ד הצורך להכריז "עוד מת", שעיי' מקורבים ומורזים את הגאולה – דייל, שנוסף על הדגשת הצפוי, הבקשה והדרישה על הגאולה [שיבוא משיח צדקנו בפועל ממש, באופן דמראה באצבעו ואומר זה, הנה המלך המשיח, בשר דם, כפס"ד הרמב"ם "עמוד מלך מביט דוד וכו' ויקבץ נדחי ישראל", יש בהכרזה זו גם התוכן דענין ההכתרה – "יחי המלך", שעיי' פועלים באת דוד מלכא משיחא.

המעשה הוא העקר:

יש לסיים ולהשלים את "מעשינו ועבודתנו" – כולל גם הבקשה והדרישה "עוד מת", וההכרה "יחי המלך" דוד מלכא משיחא – בזריזות הלי גזולה, הקשורה עם שמחה וחיות ...

שעיי' פועלים בניגל ה"האחישה" דהרזיות אצל הקצ"ה – "אלקנים כהן חוא" ו"כהנים זריזן חס" – לנאל את בני" בזריזות הלי גזולה, תיכף ומיד ממש, "לא עיכבו המקום כהתיף עי".

(משיחת ב' ניסן - תמוז)

והוא יגאלנו

... והנה זה תוכיעים מכא"א מאתנו דור השביעי, וכל השביעין תביבין,

דעם היות שזה שאנחנו בדור השביעי הוא לא עפ"י בהירחנו ולא עי" עכורחנו, וכמה עינים אפשר שלא כפי רצוננו, מ"מ הנה כל השביעין תביבין, שנמצאים אנהנו בעיקמתא דמשיחא, בסינא דעקבתא, והעבורה לגמור המשכת השכינה, ולא רק שכינה כ"א עיקר שכינה, ובתחתונים דוקא.

... וזה תוכיעים מכל אחד מאתנו שידעו אז מגעפניט זיך אין דור

השביעי, שכל מעלת השביעי הוא שהוא שביעי לראשון, שהנהגת הראשון ה"י שלא תיפש לעצמו כלום ואפילו לא מס"ג, כי ידע שכל ענינו הוא כמ"ש ויקרא שם בשם הוי" אל עולם, ודוגמת הנהגת אברהם אבינו שהוא - געקומען אין אזעלעכע ערטער וואס מ'זאט דארטן ניט געוואוסט פון ג-טליכקייט, ניט געוואוסט פון ארדישקייט און ניט געוואוסט אפי' פון אלק בית און זייענדיק דארטן האט מען זיך אפגילייגט אן א זייט, און אל תקרא ויקרא אלא ויקריא, וידוע שבהלימוד במדת אל תקרא, שתי תקריאות קיימות, וגם בזה הרי מפורש בתושב"כ ויקרא, מ"מ צריך לידע אז אייב ער וויל אים זאל אײנציין דער ויקרא, מוז זיין דער ויקריא, דארפסטו זעהן אז יענער זאל ניט נאָר וויסן נאָר אויך אויסרופען. הגם אז ביז איצט האָט יענער ניט געוואוסט פון גאָרניט, אָבער איצט דארפסטו זעהן אז ער זאָל שרייען אל עולם, ניט אל העולם, היינו שאלקות הוא ענין בפני עצמו ועולם ענין בפני עצמו, אלא שאלקות מושל ושולט על העולם, כי אם שעולם ואלקות הוא כולא חד.

ואף כי מי הוא זה ואיזו אשר ערב לבו לאמר, אעבוד עבודת אברהם אבינו, מ"מ אפס קצתו שייך לכא"א ומחוייב בוה וניתנו לו הכחות על זה ע"י התנהגה שהראנו וממנו ואילך עד, ועד בכלל, התנהגה שהראנו כ"ק מו"ח ארמו"ר, שהם סללו את הדרך ונתנו לנו כחות על זה, וזו גופא התביכות דדור השביעי שכמה כחות ניתנו ונתגלו בשבילנו. וע"י העבודה באופן כזה יומשך עיקר שכניה למטה בעוה"ז הגשמי והחומרי, והי' עוד במדר"י נעלית יותר גם מקודם החטא, וכמ"ש במשיח ונשא מאד יותר מאדם הראשון ואפילו כמו שהי' קודם החטא. וכ"ק מו"ח ארמו"ר אשר את חלינו הוא נשא ומכאובינו סכלם, והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו, הרי כשם שראה בצרתנו, הגה במחנה בימינו ובעגלא דיין יגאל צאן מרעינו מגלות הרחמי וגלות הגשמי גם יחדיו, ויעמידנו בקרן אורה, אבל כל זה הוא עדיין רק גילויים, ועוד יותר - שיישר ויחדד אותנו במהות ועצמות א"ס ב"ה, וזהו פנימיות הכוונה של ירידת והשתלשלות העולמות וענין החטא ותיקונו וענין סילוקן של צדיקים שעיי"ז יהי' אסתלק יקרא דקב"ה, וכשיצוינו מהגלות כיד רמה ולכל בני"ה יהי' אור כמושכותם יהי' אז ישיר משה וכנ"י גו' הוי' ימלוך לעולם ועד, (וכמו שהוא בנוסח התפלה) וגם כלשון התרגום הוי' מלכותי קאים לעלם ולעלמי עלמאי. ומסיימים והי' הוי' למלך וגו' הוי' אחד ושמו אחד, שלא יהי' חילוק בין הוי' ושמו, שכ"ז נעשה ע"י סילוקן של צדיקים, שקשה יותר גם מחורבן בהמ"ק, וכיון אז מ'איז שויין די אלע ענינים דודכגעצאגענין, הגה עכשיו אין הדבר תלוי אלא בנו - דוד השביעי. ונוכה זעהו זיך מישי' רבי'ן דא' למשה אין א גוף ולמטה מעשרה ספחים, והוא יגאלנו.

(קטעים מתאמר ד"ה בארתי לנו, י"ד שבט ה'תשי"א - תמוז)

כיון שזוהי אפי המציאות - שגשיא דרנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורו. (תמוז חפשי משדות ליל ששדות תדור)

תשמ"ז

לדרוש את הגאולה באמת

חבר היחיד שמעכב עדיין את הגאולה הוא - תדור שכל בניו יבקשו וידרשו ויתבעו מחקבי"ה להביא את הגאולה האמיתית והשלמה;

ופטו, שדרשה ותבעה זו צרכה להיות **באמתיות**, ולא באופן של העמדת פנים כ"ו, כלשון העולם: לצבט את הלחיים (יקניפו די באק"ו) כדי שהרואים יחשבו שהוא בשמחה... היינו, שענין זה צריך להיות נוגע לו **באמת**, ואז, גם הדרשה והתביעה היא **באמתיות**.

וכאשר באים בדרשה ותביעה כזו - אין צורך לכת לביד של מעלה וכו', כי בדאי מפלא חקבי"ה את תביעתם של ישראל להביא את הגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש.

(משדות ש"פ חק"ו, זאת תדור)

תשמ"ח

פעולת ההכרזה: "יהי המלך"

וכמודג גם בהכרזת המלך - שהעם מכריזים "יהי המלך" (כפי שמיינו גם במלכות בית דוד, שבה מודג גם שפעולת העם היא **בחי** המלך, היים של מלך.

... נוסף על האמור לעיל עייז החופשה בענין החיים (מליד שנה בשנה ...) לכל אנשי הדור עיי נשיא הדור - הרי, גם אנשי הדור

לסבול זאת, ועד שהם מחתפים ולועגים מזה; ולא עוד אלא שמתכבים לדי ישראל ברח זו - לחרף "יעקבות משיח", והמנא לצלן.

... לפני שמונים שנה לא היו יכולים לשער שיהי' מצב ד"אשר חרפו עקבות משיח" עיי יהודים שומרי תומי", ואיך, העובדה שבימינו אלו רואים זאת במחש - מהרה חשבה נוספת שדורנו זה הוא אכן הדור השני שאודותיו מדובר בשחה תייל, דור האחרון ממש, שאז צריכים לעבור גם את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיח".... וכמפורש בחי"ל: "אם ראית דור אחר דור מחרף ומגדף צפה לרגלו של משיח"!

(משדות ש"פ ח"י תדור)

תשמ"ח

נשיא דורנו הוא משיח בדורנו

כל אחד שנוכל בדור זה נוכל שלוח של נשיא הדור, נשיא דורנו, שהוא הנשיא דכל אנשי הדור. לאחמ"כ על השליח לנצל את עשר כחותיו בקב שלו במילוי שלחותו בפועל.

וכאשר השליח מנצל את עשר כחותיו, מתגלה הענין ד"משיח" (הגימטריא של "שליח" ועוד עשר (כחות), מתגלה איד שהוא בדומה למשלח (י"פה אחס בני ברית כו"ו) עד שהוא נעשה דבר אחר עם המשלח (שלוחו) של אדם כמותו) - נשיא דורנו, שהוא **משיח**, עם כל הפירושים שבמשיח: (א) מלשון מושת, (ב) נבחר, (ג) מנהיג ורועה ישראל; עד שמשיח הוא הפרוש הפשוט בנשיא, ולא תהי' לי שום תעלומת (י"אד וועל קיין פאראיבל ניט האב"ו) אם ירמש שגשיא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו,

הדתקשות הגדולה ביותר

- היא זו של חסידים עם הרבי

לקראת יום הבחור יחיד שבט הבקעי"ט, יום מלאות המישים שנה לנישואתו של בני אדמו"ר מלך המשיח שלישיא, אנו מביאים בזה לקט מיוחד של המישים פנינים קצרים משיחותיו הן של הרבי בעניני התקשרות הנאלה ובשיח

הרבי אומר: "אם היתה התקשרות כדכתיב כבר מוזמן היתה באה הנאלה", נושא התקשרות לרבי עומד בראש מעייניו של כל חסיד באשר הוא, כמו"כ אומר הרבי שיכ"ל אחד שנולד בדרך זה נולד שליח של נשיא הדור", וכיון ש"הדבר הודיר שנשאר עכשיו בעבודת השליחות הוא - לקבל את פני משיח צדקינו בפנימי" - ראיתי בזה לכוון להביא שיחות המדברות על הנישואים הללו במיוחד

יחדו של לקט זה הוא שבהרני להביא בו קטע אחד קוצר מכל שנה מנישואתו של הרבי לפי סדר השנים, כאשר מהשנים האחרונות הכאנו שלשה קטעים השוהים ברובם לא-הוגיו עיי" הרבי, מלבד שיחות בודדות שנכתב בהם - "מונה" כמוכן וגם פשוט שאין להסתפק בקטעים אלו, ומדברין ללמוד את השוהה בולה או נכ"פ את הענין כולו, ומפאת קוצר הוריעה הובאו הקטעים בקוצר רב

תש"י

הוא והרבי והקב"ה - כולא חד

כשם ש"ישראל אורייתא קובייה כולא חד", היינו, לא רק שישאל מתקשרין באורייתא ואורייתא בקובייה, אלא "חד" ממש, כך גם התקשרות בני חסידים לרבי, שאינה כשני דברים המתאחדים, אלא נעשים "כולא חד" ממש. והרבי אינו "ממוצע מפסיק" כי אם "ממוצע מחברי". ובמילא, אצל חסיד, הוא והרבי והקביה" - כולא חד.

- לא ראיתי שיאמר כך בפירוש בתורת

ויצביע על הפעולות שפעל במשך השבעים שנה, ויאמר "ראו גידולים שגדלתו" -

אזי גם אם בדרך כלל הוא מצדיק את עצמו עם כל ההצדקות - כאשר יתבונן לעצמו איך שתיכף יביק מו"ח אדמו"ר יקר אותו ויצביע על פעולותיו - הרי מובן התוספת שזה יציל בעבודתו.

(תמונ תפשי תשיחת ש"פ בשלח)

תשמ"ב

לרצות ולבקש באמת "משיח נא"
אם בני"י היו מבקשים ודופקים על השולחן ותובעים שמשיח צדקנו יבוא תיכף ומיד, "נא" - היו פועלים כבר ביאת משיח צדקנו "נא", ואפילו ביום השבת, וכאשר יבוא משיח צדקנו - יתוך כבר את הקולושיא בונג לענין התחופין, והקולושיא בונג להכנת "סעודה שלישית" וסעודת "מילה מלכה".

זאת אומרת: לא זו בלבד שכאשר רואה שהולדים שרים "ויו וואנט משיח נא", הרי הוא מצטרף לשירה שלהם - אלא הכוונה שהוא ירצה לבקש **באמת** שמשיח צדקנו יבוא "נא".

(פני כ"ק אדמו"ר שליטי"א הרצינו מאד, ולאחרי שהפסיק לרע, הפסיר בחיוד):
ניסויים כפי שה"מוגידים" רוצים לסיים: "בא לציון גואל ויאמר אמין", "יהי רצון מלפניך שיגבה בית המקדש במהרה בגמנו ותן הלקנו בתורתך".

(תשיחת ש"פ ויקרא)

תשמ"ג

בוא ונרקוד לקראת משיח

ממדובר כמיפ שאין צורך להביא ראיות

והוכחות שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ובדרך ממלא - דור הראשון של הגאולה העתידה. וטעם הדבר שדוקא דורנו זה יזכה לגאולה העתידה - מפני שהוא בדוגמת ננס העומד על תפי הונק, כלומר: עם היותו "ננס", הרי כאשר היענק" מעמיד על כתפו - רואה הי"נס" למרחוק יותר מאשר היענק", ואז אומר הי"נס" ליענק" שהוא רואה שהנה בא משיח צדקנו (י"אט גייט משיח צדקני", ולכן - אומר הי"נס" ל"יענק" - בוא ונרקוד לקראת משיח צדקנו (ילאמיר גיין טאנצן אנטקען משיחין):
(תשיחת ש"פ בא)

תשד"ט

לציון בכל שפה שהיא

... יהודי צריך ומכרח לצעוק "דאלאי גלות", "ויו וואנט משיח נא", ולא נוגע אם הוא צועק ברוסית או באנגלית, או בלשון הקודש - "עד מתי".

ולא רק שהוא צריך לצעוק זאת בדיבור פתי, אלא עאכ"כ שהוא צריך להריגש כך בפנימיות, ולאפרי"כ להביא אי"ז במעשה בפועל - עיי" קיום התומי"צ שלי עד שהוא מכריח בביכול (עשי) מלשון כפי"י שמשיח יבוא.

(תמונ תפשי תשיחת ש"פ תשס"ט, עבר"ח אר"ז)

תשמ"ה

הוכחה נוספת שזוהו דור האחרון

ישנם יהודים שומרי תמי"צ "אשר חזפו עקבות משיחין": כאשר יהודי אומר שנמצאים אנו בזמן ד"עקבות משיחין", "הנה זה עומד אחר כתלנו" - אינם יכולים

תשי"ד

אופן ההתקשרות בלימוד תורתו

עייני שלומדים את החסידות של הרבי, שבה הוא הניח את עצמו (י"אין דעם הא"ס ער זיד אריינגעשטעלטען), שהרי צדיקים דומים לבוראן, וכשם שהקב"ה אומר "אנא נפש כתבתי רביתי רבתי", שהוא הניח את עצמו בתורה, כך גם צדיקים ומהותם, בתורה שלהם – בכל עצמותם ומהותם, בתורה שלהם – שזה הרי לא רק נעלה יותר מהבלא דרגלי, אלא זה למעלה גם מגני"ג (שהם הכחות הפנימיים, הממשכה שבאה עי"י המזון), למעלה מה"י ואפילו גם מיוחדה, כיון שאפילו יחידה היא לא יותר מאשר שם בלבד, כמאמר תמשה שמות נקראו לה ויחידה בבלל: אבל "אנכי" הונוה שהקב"ה בעצמו הניח את עצמו בתורה, וכך גם אצל צדיקים שהם בעצמם נמצאים בתורה שלהם, בכל עצמותם ומהותם –

הרי עיי"ג שהוא לומד חסידות של הרבי, והוא לומד זאת עם העצם שלו, כלומר, שהוא לומד את החסידות של הרבי הולך לפי הדרכותיו של הרבי ללא הגבלות, והוא לא מתחשב בהבנתו הוא, הוא לא מתחשב אפי"ע עם ההגבלות של הכחות מקיפים, אזי הוא מתקשר בהתקשרות של עצם בעצם, כיון שהוא לומד חסידות באופן שהוא נמצא שם (וכפתיים: לא רק הוא לומד תורה אלא שהתורה לומדת אותו), שבחסידות זו ישנו העצם של הרבי – ואזי ההתקשרות היא עצם בעצם, והבקשה מגיעה לא רק בהבלא דרגלי אלא למעלה יותר בעצם ממש, ובמילא ההמשכה היא בלי גבול, בכל המצטרף לו.

(תדגום תפשי תשיחת ש"פ וצב"ס)

עייני גשמיים הוא להיותו "בניא ממישי" – חסידים אינם מתייראים. אם יש צורך שהרבי רחי' נביא, הרי הוא נביא, העיקר שיתן מענה על העניינים שחסידים שואלים ומבקשים ממנו.

(תשיחת ש"פ וצ"א)

תשי"ב

לברוח מהגלות

... בעת דרו הזמן ש"ינתנה זה עומד אחר כתלנו", דרו הזמן צעיריכים כבר לצאת מן הגלות, ומהגלות צריכים לצאת בחפזון דקא. ומה אם בגלות מצרים הוצרכו לילך בחפזון – מהגלות האחרון, שהיא גלות הרבה יותר גדולה וקשה, בודאי שיש לילך בחפזון. מגלות כזו יש לברוח ולא לעשות כלל חשבונות! לא חשבונות פרטיים – שקודם הוא יעסוק עם עצמו, ולא חשבונות של השני – במה לעסוק אותו קודם – אלא ללכת בחפזון, לברוח מהגלות עם מה שרק אפשר.

(תדגום תפשי תשיחת ש"פ שתי"ד)

תשי"ג

מי שרוצה – רואה גם היום

פנים אחר הרבי ני"ע, לכו נא ונכחה. הוי אז שם חסידו הרבי מהרי"ט, רואו אז את הרבי מהרי"ט.

מי שרוצה – רואה גם היום. אלא שהיאר הר"ע, ה"קולונקאעני", כלשונו של הרבי, מעורר (ני"א: מעורר) את עיני השכל.

(תדגום תפשי תשיחת אחרון של פסח)

בני אדם, שהוא לא נעמד לעשות "סדרי" – שבתחילה הולך להפס במגירה שבה מונח דבר יקר ולחמ"כ הולך הוא למגורה השניה ששם לא נמצא דבר יקר (כמו הקודם) אך גם דבר חשוב – אלא טבע בני אדם כפי שהטבע הקב"ה הוא ש"ייקח מן רבא בליד", מכיון שבטבעות שריפה איז מיד "מצורה הבאה לידך אל תחמצינה", גם כאשר יכול לחשוב חשבונות – חשבונות כאשר אמיתיים, ואפי" חשבון צדק אמיתי שאומר שהסדר הי' צ"ל באופן שונה –

בשנים כתיקונים. זה לא נוגע ל"ישעת הרוס", ואין זה נוגע לשעה בה הקב"ה שולף את השאריים האחרונים של הגלות ורצה שהיו ראויים ליוצאתם תלסטן לאחד אחד בת ישראל" וכמו שריש"י מפיש שהקב"ה ארזו ביד כל אחד ומוציא מהגלות, אמנם צריכה להיות איו שהיא הנכה גם מצדו – כל דבר המגיע לידו, ואת זה אומרים שהגיע כבר הזמן לקדש את שמו של הקב"ה ושראו את זה גם איים יחדים, ועיי" מה דת' – עיי" שיהי' יחודי באחילד ויחודי בצאחז עם גארן יעקב ועם כל התוקף בנוגע לשמו לבשו ולשונו וכל העניינים שבזכותם יצאו מגלות מצרים, "כימי צאחז מארץ מצרים", ובודאי שעתו את הכח לכבד את זה בשלמות.

(תדגום תפשי תשיחת י"ט בספר)

תשמ"א

יתבונן לעצמו איך שיהי'...

... כאשר יתבונן לעצמו, איך שיהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר" ובתוכם כ"ק מרי"ח אדמתי', והוא יצטרך לחמילד בפני משיח או בפני הקב"ה את הי"ראו גידולים שגידלתו", הוא יקח תלפיו שלו או אחד שיש לו אלו שייכות דוד הפעולות –

העניינים של מחשבה דבור ומעשה;

תקיעת שופר הוא ענין המעשה, ומלכות הוא ענין הדיבור, שהרי בנוגע להכרתה לא נוגע מחשבת, העיקר הוא ענין הביטול שזה מתבטא בענין הדיבור דוקא, שאומרים "יחי המלך". והכרונות הוא ענין המחשבה.

(תדגום תפשי תשיחת ח"ב ד"ה)

תשל"ח

משיח לא יחכה לתשובה

... ועוד וגם זה עיקר: הנה הנה מגיע משיח צדקנו, והוא ישאל היכן הם הנידולים שהגדלתם; והוא לא יסתמד על תשובה בלבד, אלא הוא יהיה הימורא באצבעו ואומר זה" – הנה הוא הילד או הילדה שהינינו אותם לומר "יה אלז ואנוה" בדוגמת מה שהיה לומר "כימי צאחז מארץ מצרים" ש"יחם הכרונות תחלה".

(תדגום תפשי תשיחת ש"פ עקב)

תשל"ט

משיח יכול כבר לבוא...

נהגו פעם לומר אצל חסידים (בשמים של גדולים), שכאשר משיח יבוא, יכתבו אודותיו בעיתונים.

אזי אודות משיח כתבו כבר בעיתונים כ"כ פעמים, ואי"ז כבר מניעה וליכזה זה גם הוסר; יכול כבר משיח לבוא...

(תדגום תפשי תשיחת אור 42 סי'ו)

תש"ט

בוערת שריפה?

כאשר ר"ל בוערת שריפה, רואים בטבע

עליו לשבת ב”מפקדה הראשית” (יהודי-קווארטערס) כמו שקוראים לה כאן, ולעשות תוכנית רכיב אנפי, במה היה זוד עסוק כאשר יואב יצא למלחמה – בלימוד התורה, ”לטהר אשה לבעלה” (ברכות ד, א), שכאשר הגיעה יהודי, עניי לשאל האם היא טהורה לבעלה, הוא עזב את כל ענייניו והסתכל בספרים וכו’, כדי לפסוק הלכה האם היא טהורה לבעלה או לא.

. . . ועיי’ שדור עסק בלמוד התורה, ובאופן של ”לטהר אשה לבעלה” (ולא כבדו לחדש הירושלים וכו’)... – ניתן הכח ליואב לצדו במלחמות, ועליו? כאשר ילדה קטנה מזלזקה נרות שבת, זה נותן את הכח לאותו אחד שלוחם מלחמת ה’, שהוא יצא.

(תרגום הפשוט מ”ש”ת ש”פ וראו)

תשל”ו

מה עשת היום בהפצת המעיינות?
ישנו השליח של כ”ק מרי”ח אדמו”ר, שהוא נמצא בתוך כל חסיד שלי, והוא מציק לו (”טרקועט אפי”); ובאם הוא נרדם אז הוא בא אליו בחלום, וטוען כלפניו. מה עשת היום, אתמול ושלשים, בשביל הפצת המעיינות?

(תרגום הפשוט מ”ש”ת ש”פ וראו מבר”ח אד שר)

תשל”ז

”יחי המלך” – בדיבור דוקא
. . . הענין דו”ה קשור עם מה שהקבי”ה אומר ”אמרו לפני מלכותי כדי שתמלכנו עליכם, וזכרונותי כדי שיעלה זכרונכם לפני לטובה, ובמה בשופ”י, שזהו הרי שלשת

תנסת אורחים זה ימות את ההכנסת אורחים בירושלים הבניי עיי’ ביאת משיח צדקנו, שהוא יוציא כלי יהודי מהגלות, עד לייסופם והתבס ארמם” בגאולה האמיתית והשלמה עיי’ משיח צדקנו בקרב מוש.

(תרגום הפשוט מ”ש”ת ש”פ וראו)

תשל”ח

תובעים מיהודי למסור את שכלו

. . . כ”ז נמשך עיי’ תשא את ראש, שעל ידי שהוא למעלה מראש ורשבו, באופן דמיוני, עיי’ מתפלת גזרת הפן, ואין הכוונה שמעמיד את עצמו למעלה מראש, כעיי’ לא צריך לומר תשא את ראש אלא תשא סתם, והיות שאומר תשא את ”ראש” היינו מעלה את הראש עצמו למעלה מהראש, ואין הכוונה שתובעים ממנו לקחת את הענין למעלה מהשכל. כינו שאין כאן כל חידוש ולא צריכים ל”תשא” מכיון שזה בעצמו למעלה מהשכל אלא הענין הוא תשא את ראש, ז”א שבשכל עצמו יוכן שע”ל למעלה מהשכל, וזהו שתובעים מהיהודי למסור שכלו ולחשוב בשכלו שבאן צ”ל למעלה מהשכל.

(תשל”ח ש”פ תשא ש”ש פורים)

תשל”ה

הכח לניצח את מלחמות ה’

. . . משיח יהי בשר דם מבית דוד, אשר יהי תחילה ”הזנה בתורה . . . מזוז אפי”’, הוא ילמד תורה כמו ”בטלגישער איד”, כמו דוד המלך שלמד תורה ושלח את יואב בן צרוי – שר הצבא – למלחמת דלמאורה צרד להבין: הרי דוד המלך, אם כן הרי

תש”ז

לזרוק את עצמו במלחמת תנופה

וזהו העובדה של הצעירים בכלל ושל צעירי אודות הניד בפרט: צריכים לדעת שהצעיר יהי לאפי, שלא יעשו השבונות כמה חילים יש להם וכמה חילים יש לשונא, ושלח יעשו השבון של טכסיס המלחמה כפי שהי פעם במלחמת הגנה, אלא צריך לזרוק את עצמו (יאר”נוווארף”) במלחמת תנופה עם מסירות נפש ואין מובטחים שידדו נצח.

(תרגום הפשוט מ”ש”ת ש”פ וראו)

תשח”ו

העיקר התקשרות בפועל

בכדי להיות מ”חיללי בית דוד” צריכים להיות שלמים בהתקשרות, ולא רק התקשרות בדיבור – ”ויפתחו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו ולא נאמנו בבריתו” (ברית מלשון התקשרות), אלא אמנם (”יסאקעי”) צריך להיות בפועל, ראשית כל צריך להיות הפועל ואח”כ אפשר גם לדבר, אך בדיבורים בלבד אי אפשר לצאת עדיין ידי חובה.

ובאם חסר בהתקשרות, אזי לכד זאת שהוא מפסד את הטוב האמיתי שאיליו הוא יכול היה לבוא – זה גם נוגע לכלל ישראל, ובהוראת סיפור הגי’ל, שמהאריז”ל עד עתה עברו ארבע מאות שנה, וכל ענייני הגזירות כו שעברו בני ישראל במשך זמן זה – הכל מצד העדר ההתקשרות להאריז”ל, כינו שאם ההתקשרות הייתה כדבעי, כבר ממש הייתה באה הגאולה.

(תרגום הפשוט מ”ש”ת ש”פ ש”פ וראו)

תשט”ו

בטוחים אנו שתהי גאולה שלמה

. . . יש לידע, שכאשר קשורים לנישא חזר, שהוא המשה רבנו שבדורנו, אזי אין מה להתפעל משום העלמות והסתרים, וההתקשרות אליו היא עיי’ לימוד תורתו, שמורה על תקנותיו והליכה באורחותיו נצח סלה ועד.

וכשם שאז, הרי משה הוציא את כל בני ישראל מגלות מצרים, כך יהי גם עכשיו, שללא הבט על קושי הגלות, משה שבדור יוציא אותנו מגלות זו אל הגאולה השלימה; שבאמת, ראוי היתה גאולת מצרים להיות גאולה שלמה, אלא שמצד סיבת וענינים שונים זה לא היה ככה, אבל עכשיו בטוחים אנו שתהי זו גאולה שלמה, ואנו נצא מהגלות לגאולה השלימה והאמיתית ונשיאנו בראשנו.

(תרגום הפשוט מ”ש”ת ש”פ וראו)

תשט”ז

זהו העצם של אלוקות

. . . התקשרות של חסידים עם הרבי – היא התקשרות הגדולה ביותר, כזו שעיי’ ”כי נער ישראל”. וכשהתקשרות והביטול יהי באופן של נער, ביטול של מקבל אמיתי ועבד נאמן עכ”פ בנוגע לענינים של פועל, עיי’ יהי ה”יאובה”’, שיתקשר עם העצם של הרבי שהוא העצם של אלוקות, ואז יהי ”ישראל, אורייתא וקבו”ה כולא חד”’.

(תרגום הפשוט מ”ש”ת ש”פ ש”פ וראו)

תשכ"א

הדרך לנצח ב"מלחמת בית דוד"

הדרך לנצח ב"מלחמת בית דוד" היא – כותב גט כריתותי: "לחק את עצמו (י"אפאגון זיד") מכל הענינים, אפי' מדברים המותרים ואפי' מענינים איש לו שייכות אליהם על-פי תורה, שהו הרי הפירוט של אשתי, "אשתו כנפו דמניא" (ברכות כד, א, ושי"ג), אמנם בנוגע למלחמת בית דוד, לנצח תורה, אמנת-אומרת עניניו המשמיים שעל-פי שז"הי מלחמה קשה יותר כיון ש"בבאה ונוד יותר – "אשר הרפו אובדן החי", דבבאה אית לה"י (נבמות קכב, א), הרי זה רק באופן של לצאת מכל עניניו הפרטיים (י"אזנענו ענינים!) לגמול, ללא חשבונות שכליים, אלא שטות דקדושה שלמעלה מטעם רדע.

היות וכשם שמלחמתם היא נעין של חוצפה בלי תגא, כד בדיוק צריך להיות בקדושה – לצאת למגרי מעניניו הפרטיים ולחמתסר (י"אזנענוענגעבן זיד") למלחמת בית דוד.

(תרגום חפשי משיחת שי"ט בשד"ח י"א שט"ט)

תשכ"ב

כל הענינים ייעשו לבדם

כשם שאצל אברהם כתוב "ויחלק אליהם לילה", שפלאד הנקרא "לילה" נזדמן לאברהם ולחס עוברו, וכד הי' גם בלמי חזקי' שייצא מלאך ה"י וד במחנה אשור" – כן הוא גם בזמנו זה, הזמן ד"יצא חסר" מנעו ישי"י, שעיי"ז שאנו נעשה את עברתתנו

תשי"ט

צריך להתחיל ה'רכוש גדול"

נמצאים עתה ביום שישי אשר הצות (שהו סוף האלף השישי), וצריך כבר להתחיל ה"סטועים היים זכ"י; אזי כשם שביציאת מצרים הי' ה"ויהי בשלה פעה את העם" ברכוש גדול, והי' זה כאשר מצרים עזרין היו בתקופת עוד לפני היציאה משם – כד גם עכשיו, כיון שזה כבר אחר חצות, ולאחר פלג המנחה, צריך כבר להתחיל ה"רכוש גדול" ברוחניות וה"רכוש גדול" בשמעות, ושהי' בהחלבה.

(תרגום חפשי משיחת ז"ד שט"ט)

תש"כ

מה איכפת לך שזה הוא?

כשהרבי (מורח"י) פירסם את חיוקי-קורא' אודות ילאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", הפיצו החסידים את חיוקי-קורא' והוסיפו אשר "הוא הוא"... הגיע מישהו בטענה אל אחד מה"גוטע אידן" מפולין וטען היתכנו' אוד מרשים לחסידים לפרסם את חיוקי-קורא', ועוד עם הוספה זאת?

ענה לו ה"גוטער איד" – בוא וחשוב, אנו הרי מאמריים בכל יום שיבוא – ישנם כאלו שאמריים את ה"יאגי מאמרי", וישנם כאלו שרוצאים יד-חובה במחשבה בלבד – ואי' הרי משיח נמצא כבר, אזי כאשר תנך יודע בעצמד שאונד המשיח, ואג' יודע בעצמי שאניי המשיח, ומישהו הרי צריך להיות – אז מה איכפת לך שזה הוא (י"וואָס לארט דיר אז דאָס איז ער"א)?

(תרגום חפשי משיחת שי"ט ששא)

תשל"ב

הקניייה הכי גדולה

מובא בספרים שייחוקי"י זה ראש-תניבת – יתשב יתר' קניינות ואינעוונת", והקניייה הכי גדולה והאינעוונת הכי גדולה שהיא צריך לתרץ היא, "ויפל איז א שיעור צו מאטערן אידן אין גלות?"

והתירוץ עיי' הוא, שהקניי"ה מוציאה את הירוים מהגלות; והוא מבני אותם בשמחה וטוב לבב, "ואתם תלקיטו לאחד אחד בני ישראל", באוולה האמיתית והשלפמה עיי' משיח צדקנו.

(תרגום חפשי משיחת י"ט שט"ז)

תשל"ג

עלי' לרגל ל-770

... מה שהאורחים באים לכאן לחדש תשרי הוא עיי' מה שהי' בזמן הבינה, שכל אלו שעלו בשלש רגלים לירושלים נהנו להתארח אצל תושבי ירושלים, ועיי"ז היתה להם המצוה גדולה של הכנסת אורחים, עדי"ז גם פה ישנם האורחים שמוענים מכל קצוי תבל, עד לאלו שיצאו לאחורונה מרוסיה, ועיי"ז שיקיימו איתם את מצות

הר"ע הגלות, וישנו בהי' משכן ומשכן חצות, דהו מה שנתמטכו בללות, אבל יש עוד פירוט בתמטכו שלקחו את הקניי"ה למשכון, שהקניי"ה מים בללות, וכמיי' נבי גלות מצרים אזכ' אוד עמד מצרומה ואנכי אעל' גם עליה, והגאולה הוא גי' ואלקיני, וזהו אלה פקודי המשכון משכון העדות, דאשה שהלך בעלה למדינת הים, דעי"י המשכון וכי' דהקניי"ה נתמשכון עמם בללות, בכל מסינעהם, עיי"ז באים לגילוי נעלה יותר, ומכאילו פדאני שבה עיי' חעסק בתורה ובגמיי"ח ומתפלל עם הליבור, פועלים שיהי' פדאני בפועל מבין אומות העולם, שיהי' אהל כל יצען כל יסע יתדתינו לנצח, שיהי' באופן נצחי, שיתגלה לעת"ל המשכון ומשכון העדות בבליאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(תמאור ד"ה אלה פקודי גי', ואי' אוד שחי)

תשל"א

היא "מציאות ה"

כדי שהעובדה תהי' קלה יותר, ובמחורית יותר, ובאופן עמוק ונעלה יותר – לזה צריך את משה רבינו (י"אט דאָ קומט אריין משה רבינו") שיי"אנכי עומד ביניכם ובין ה' אלקיכם להגיד לכם (להמשיך לכם) את דבר ה"י, את ה"יאנכי ה' אלקיך", לכל יחודי בפרט.

... ותכין מסבירי' מדוע נאמר "תורת משה" – כיון שמשה הי' "עבד" ובמלא כשם שאמריים בנוגע לעבד שיי"מה שקנה עבד קנה רבי", ומפוש הרביי"א שאין הכוונה שקודם קונה העבד, שהוא מציאות בפיי', ולאחר מכן קונה רבו – אלא **מלכותה** אין לעבד מציאות בפיי' כלל.

ועדי"ז משה: ישנה **מציאות**, ומציאות

תשכ”ו

לשים את כל החשבונות על הצד

לכאורה יחיד יכול לטעון: היות וכל ימיו הוא מתנהג ע”פ שיער, עד שישכלו נה”י שכל ע”פ תורה, ואפי’ רמ”ח אבריו ושש”ה גידיו הם ע”פ תורה, מדוע אי”כ שלא יוכל לערב את שכל עצמו כאשר הוא בא לעשות את רצון העליון, הרי שכל הוא שכל דקדושה?

עיי”כ ישנה ההוראה מהמגלה: איגי”פ שהם היו נשיאים ויקראוי מונד אנשי שם”, היתה להם טענה ע”פ תורה כנ”ל, מכל מקום, כיון שהם עירבו את שכלם עצמם (אפי’ דקדושים), יצא מזה אחי”כ הטא המרגלים, כיון שכאשר שומעים ממש”ה רבנו – ששכניה מדברת מתוך גורנו – שכן צריכים לעשות, צריכים לשים על הצד את כל החשבונות, ולעשות כפי שמשה מצוה.

(תדמום חפשי משיחת ש”פ סנד)

תשכ”ז

משיח לא ידע משום קונצים

כאשר יבוא משיח הוא לא ידע משום קונצים, אלא יתבע – אלה פקודי המשקנ’ תרום לי על פתק כמה חסידים עשית שיחיה חסידים של הרבזי... על כמה יחידים פעלת שיבדוד חתי”ת... על כמה יחידים פעלת שיבואו לומר את כל התחלילים בשבת מברכיבזי...!

(תדמום חפשי משיחת ש”פ פקוד)

תשכ”ח

”יעורים פראיים”...

שמעתי מאחד, שכאשר כ”ק מרי”ח אדמו”ר יצא עם ה”יקול-קורא” אודות

תשכ”ה

ביניהם נמצא גם... רבנים

אגי”פ שכשמשיח יבוא, הוא יקלקל את העבודה (ידעם דזשאבז’), את הרבנות, את כתיבת הליבור ואת מכתת החיבור, והוא יהי לגמרי ”אויס מחות” ומסולבל – אבל אולי ישנו אחד מחמש מאות שהוא בטלן והוא רוצה שמשיה יבוא, אזי מודיעים לאותו אחד, שבכחלתו לפעול שרי’ רק אחד מהמשיח, ובאם יתקש – יפעל שרי’ רק אחד מהמש, ובאם יעבוד יתור קשה – יפעל כפירוש השני ב”וחמשים”, שמוצינים יצאו – בכל ז”ן, כל בני ישראל, כלא הבט על כך שהם היו עבדים מרודים במצרים מאתיים ויעשר שנה.

אלא שצ”ל באופן כזה שלא להתפעל, וכאשר הולכים לישון – לכסוח בהקב”ה, עי”ד חקי’ ששמו הוא חזק ה’, למבלו הבט על] כל מה”ה אשר שביניהם נמצאו גם... זאת-אותה רבנים (כמדומה שאמר מהסחדרין (המניח), שאכן אצלם היי ”יאיז גאר ענווער” חרוב, כפי שהגמי מספרת בסחדרין, וחקי’ לא התפעל מהם, אלא הוא שמע מה שישעי, אמר לו, שישעי היי נדמה להם כמו משה.

(תדמום חפשי משיחת אדמו”ר)

בחינוך על טהרת הקודש כל הענינים יעשו כבדם מלמעלה, ש”ויצא חוטר מונע ישי”ה, נשמה בנה”ו, ויפעל בכל העמים ”לעבדו כולם שכם אחד”.

(תדמום חפשי משיחת אהרן שע פסח)

תשכ”ג

מה פעל על משה להיות עניני

וזה גם בכללות מה שאדמו”ר הרקן מפרש על ”ומשה הי’ עניו מכל האדם אשר על פני האדמה” (בהעלתך יב. ג). שכשמשה הבטי (”האט זיך איינגעקוקטי”) בדור לעקבתא דמשיחא, וראה אד שהם בכה”י עקביים, שזו שלילת השכל לגמרי ענמצא בכל בראש ונאכתי”כ כפי ששכל היי אצל משה רבינו שהוא הרי היי מקבל ראשון שענינו עצמות החכמה, ודוקא אצלם יש מטי”ה יותר מבורות הקודמים, זה פעל עליו שרי’ עניו כלפי הדור דעקבתא דמשיחא, אלו שקראים בשם רגל.

(תדמום חפשי משיחת י”ד שבט)

תשכ”ד

בפנימיות אין שום ירידה

... בכל מקום שיהודי הולך, אפילו בזמן הלכות, איי באם הלכו ומסעו קשור עם ה”עני”, הוא ידע שמהיי מפעדי גבר כונו, והוא ידע שלכל מקום שהינו הולך הוא בשלחותי של הקב”ה, מסעותיו קשורים עם עני הול’, שכאשר ”ובחולות העני גו” – ”יסעי”, ויאם לא יעלה העני” – ”לא יסעי”, איי גם אם הוא איש פשוט ואפילו בזמן הלכות, מסעותיו הם על”י תמידית, והוא מניע למקום כזה שאפילו משה לא יכול

”לאחרו לתשובה לאחרו לנאולה”, אחר פניו את השני ושאל אותו מי הם אלו ה”רובאויטשע” (היות זה היה רק ארבע שנים מאז שלרובאויטש הגיע לאמעריקא, ובמילא הוא לא ידע מי הם), אז הווא ענה לו לרובאויטש הם ”יצאנים” (ויוליע ברואים”) המאמינים שמחר יוכל לבוא משיח, מחר ממש יוכל לבוא משיח.

(תדמום חפשי משיחת ש”פ סנד)

תשכ”ט

כפי ששומע זאת מהקב”ה בעצמו

בשעה שיש הוראה מהאתפשותא דמשה שבכל דרא ודרא, עד לשיא דורת, צריכים אנו לידע שזה בדיוק כפי ששומע זאת מהקב”ה בעצמו, משום ש”ידב ה’ דיבר בו ומלתו על לשונו”, ויגלה דבריו עי”ה עבדיו הנביאים, ובמילא צריך לקבל אי”ה בדיוק כפי שהיינו שומעים זאת מפי המבורח עצמו.

עי”ד משיגי באגה”יק (סכ”א) שבאם היינו שומעים זאת מאת הקב”ה בעצמו הרי היינו מבצעים בתכלית הדיוק, וכך גם בעניני, שצריך למלאות (את ההוראה) בתכלית השלימות, ללא שום אמתלות בדבר – וכפי שמובא באחרונים שאמתלא מורכב משתי מילים ”אמת-לא”, ולא להתווכח עם זה, ואין ללמוד בזה שום פשטים ונאכתי”כ שלא ללמוד פשוטא”.

(תדמום חפשי משיחת ש”פ דרא)

תש”ל

לקחו את הקב”ה למשפח

ויש לומר בדאי”פ שזו השייכות למי”ש בסיום הסדרה בכל מסייעהם, דענין המסע